

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jitky Stibralové a soudců Mgr. Zdeňky Burdové a Mgr. Martina Jachury ve věci

žalobkyně: **IDEMIA Solutions Czech s.r.o.**, IČO 24757667
sídlem Ve Žlábku 1800/77, 193 00 Praha 9
zastoupená advokátem JUDr. Robertem Němcem, LL.M.
sídlem Jáchymova 26/2, 110 00 Praha 1 - Staré Město

proti
žalované: **Paynovatio a.s.**, IČO 05927994
sídlem Smrčková 2485/4, 180 00 Praha 8 - Libeň
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Kubátem
sídlem Korunní 969/33, 120 00 Praha 2 – Vinohrady

o zaplacení 22 265,58 EUR s příslušenstvím,

k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 23. 6. 2024, č. j. 28 C 137/2021-219

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I potvrzuje.
Ve výroku III se rozsudek soudu prvního stupně mění tak, že výše náhrady nákladů řízení je 128 243 Kč; ve zbytku se výrok III potvrzuje.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady odvolacího řízení ve výši 33 094 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 22 265,58 EUR s úrokem z prodlení 10 % ročně z této částky od 1. 11. 2019 do zaplacení do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I), zamítl žalobu o zaplacení rozdílu mezi požadovaným úrokem z prodlení 0,05 % denně z částky 22 265,58 EUR za dobu od 1. 11. 2019 do zaplacení a přiznaným úrokem z prodlení 10 % ročně z částky 22 265,58 EUR za dobu od 1. 11. 2019 do zaplacení (výrok II) a uložil žalované povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení 154 873 Kč (výrok III).
2. Rozhodl tak o žalobě, ve které žalobkyně tvrdila, že žalovaná si u ní dne 14. 8. 2018 objednala zajištění plastových platebních karet a jejich následnou personalizaci (opatření údaji držitelů karet – klientů žalované) s místem dodání ve skladu žalobkyně v Horních Počernicích. Žalobkyně pro žalovanou zajistila celkem 9 313 ks karet, ovšem bez personalizace, neboť žalovaná nedodala žalobkyni personalizační údaje. Žalobkyně vystavila dne 1. 10. 2019 fakturu č. 190922 na částku 22 265,58 EUR splatnou dne 31. 10. 2019, kterou žalovaná nezaplatila. Žalobkyně následně od smlouvy uzavřené na základě uvedené objednávky odstoupila oznámením z 12. 3. 2021 doručeným žalované dne 15. 3. 2021. Žalovaná žádala zamítnutí žaloby. Argumentovala, že ve věci není pasivně legitimována, u žalobkyně si zboží a služby neobjednala ani převzala, pouze zajišťovala provoz technického řešení. Veškeré karty byly nebo měly být majetkem společnosti Wirecard. Navíc žalobkyně nesplnila vše, k čemu se zavázala, a to dodávku 30 000 kusů karet zahrnující mj. jejich výrobu, personalizaci a distribuci, cena tak nebyla splatná. K součinnosti žalovaná neměla žádnou povinnost.
3. Soud prvního stupně považoval za zjištěné, že žalovaná si objednala u žalobkyně dodání a personalizaci (ve smyslu doplnění údajů o konkrétních držitelích) platebních karet, a to v rozsahu 30 000 ks, za kusové ceny 1,975 EUR, 2,056 EUR a 1,859 EUR dle druhu karty. Objednávku i následně vizuální podoby karet stvrdil podpisem I. Č., o kterém svědek Č. coby xxx xxx žalované, uvedl, že u žalované působil jako xxx, a objednávku zaslala B. B., která měla věc dle svědka Č. na starosti. Obě strany se pak chovaly v souladu s tím, že mezi nimi vznikl smluvní poměr, žalobkyně karty zajistila a v rozsahu dodaných dat je personalizovala a předávala svědku S. (pracovníku žalované), který je vyzvedával. Slyšení svědci A. (zaměstnankyně žalobkyně), Č., S. i xxx žalobkyně K. potvrdili spolupráci obou stran, taktéž z e-mailové korespondence od jediné xxx xxx žalované G. Č. je zjevné, že nikdy nezpochybnila existenci smluvního vztahu a potvrdila správnost fakturačních údajů. Ze žádného provedeného důkazu mimo výpověď svědka Č. nevyplývalo, že by žalovaná při objednávání karet vystupovala jako zmocněnec jiného subjektu, například některé ze společností ze skupiny Wirecard. Pokud jde o výpověď svědka Č., soud prvního stupně ji hodnotil tak, že svědek popisoval své vnímání situace spíše z obchodního či ekonomického hlediska než z hlediska právního. Realizace zakázky byla závislá na zachování spolupráce mezi žalovanou a Wirecard, spolupráce se zhroutila, předmětné karty ztratily význam, staly se nepoužitelnými. Žalobkyně neobdržela personalizační údaje k tomu, aby mohla dokončit a předat další karty nad rámec velmi malého počtu (dle dodacích listů 23 kusů, dle svědka S. 33 kusů), který dokončen a předán byl. Žalovaná fakticky personalizační údaje žalobkyni předávala. Nebyla zjištěna existence jakéhokoli smluvního ujednání mezi žalobkyní a některou společností ze skupiny Wirecard. Do skladu žalobkyně bylo expedováno celkem 9 313 kusů karet „*Paynovatio Visa Platinum Black*“. Žalovaná jednala se žalobkyní o úhradě částky 22 265,58 EUR, přičemž výši úhrady a přijetí faktury nezpochybnila. K platbě nedošlo.
4. Po právní stránce dospěl soud prvního stupně k závěru, že žalobkyně uzavřela akceptací objednávky žalované se žalovanou smlouvu, která měla podstatné náležitosti koupě ve smyslu § 2079 odst. 1 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o.z.“), a i s prvky jiných smluvních typů. Žalovaná při uzavírání smlouvy nejednala v přímém zastoupení kohokoli jiného, pouze sama

za sebe. Předmětem plnění byla dodávka plastového substrátu karet, jejich úprava – personalizace pro každého jednotlivého držitele a distribuce. Plnění žalobkyně mělo dle soudu prvního stupně význam jedině tehdy, pokud by zahrnovalo jak dodání karet, tak jejich personalizaci; bez toho nemohly karty plnit svou funkci. K tomu však dle soudu prvního stupně bylo nezbytné, aby žalobkyně obdržela potřebné personalizační údaje. Povinnost dodat žalobkyni tento podklad nezbytný pro komplexní plnění žalobkyně nemohl mít logicky nikdo jiný než žalovaná jako smluvní strana. Ve vztahu k těm kartám, které personalizovány a odebrány byly, žalovaná údaje žalobkyni skutečně předala, tudíž i tato uskutečněná praxe podporuje závěr, že to takto mělo podle smlouvy probíhat (viz též § 556 odst. 2 o. z. k výkladu projevu vůle). Žalovaná nedodáním personalizačních údajů neposkytla žalobkyni součinnost potřebnou ke splnění dluhu, a žalobkyně tak nemohla být v prodlení (srov. § 1975 o.z.). Nepředávání personalizačních údajů hodnotil soud prvního stupně jako podstatné porušení smlouvy, žalobkyně však od smlouvy odstoupila až v březnu 2021, tj. nikoli bez zbytečného odkladu s účinky dle § 1977 o. z., ale s účinky odstoupení nastalými až po marném uplynutí dodatečné lhůty ke splnění povinnosti součinnosti ve smyslu § 1979 o. z. Oprávněným ukončením smlouvy vznikla žalované povinnost nahradit žalobkyni vzniklou škodu. Výše škody odpovídá dohodnuté ceně 58 900 EUR bez DPH, přičemž co žalobkyně již vynaložila na náklady směřující k zajištění jeho plnění, je skutečnou škodou, a rozdíl mezi vynaloženými náklady a cenou, kterou měl dle smlouvy inkasovat, představuje ušlý zisk. Soud uvedl, že nevidí logický důvod pro krácení požadavku žalobkyně, který je navíc nižší než dohodnutá cena (žalobkyně omezila svůj nárok pouze na částku, kterou žalované vyfakturovala). Soud vyloučil, že by žalovaná v e-mailové korespondenci členky představenstva paní Č. uznala svůj dluh vůči žalobkyni ve smyslu § 2053. Absentoval zde projev vůle směřující jednoznačně a bez pochybností k uznání dluhu, neboť výše a právní důvod uznávaného dluhu zde nebyly vůbec vyjádřeny. Soud prvního stupně přiznal jistinu s úrokem z prodlení ve výši určené ustanovením § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., když nepovažoval za zjištěnou dohodu o smluvním úroku z prodlení 0,05% denně požadovaném žalobkyní. Za počátek prodlení označil den následující po splatnosti faktury, kterou považoval za výzvu k plnění, bez ohledu na to, že žalobkyně následně od smlouvy odstoupila. O nákladech řízení rozhodl soud prvního stupně dle § 142 odst. 3 o. s. ř. a převážně úspěšně žalobkyni přiznal plnou náhradu nákladů řízení ve výši 154 873 Kč, sestávající ze soudního poplatku a nákladů zastoupení advokátem, vycházející z tarifní hodnoty odpovídající předmětu řízení 22 265,58 EUR a kurzu 25,510 Kč/1 EUR vyhlášeného Českou národní bankou ke dni splatnosti pohledávky (31. 10. 2019).

5. Proti rozsudku podala žalovaná včasné odvolání do výroku I a III. Skutková zjištění soudu prvního stupně označila za nedostatečná a rozsudek za nepřezkoumatelný. Nesouhlasila se závěrem soudu prvního stupně, že žalovaná měla dodat žalobkyni podklady pro dokončení objednaných karet, a setrvala na tom, že taková povinnost z objednávky žalované neplyne. Zopakovala, že žalobkyně nesplnila povinnost dodat personalizovanou kartu, personalizovaný nosič v obálce, distribuci (doručení) karty k zákazníkovi + papírový materiál; nárok žalobkyně tak nemůže být splatný. Vlastníkem a vydavatelem karet byla společnost Wirecard, byl to Wirecard, kdo odsouhlasil výrobce karet, všechny vydané a do provozu uvedené karty byly nebo měly být jeho majetkem; žalovaná zajišťovala pouze provoz technického řešení. Žalovaná nemohla poskytnout žalobkyni personální data, protože je sama nepoživovala. Tím, že Wirecard bez dalšího zkrachoval a majitel karet se vytratil, se zrušil i prodejní program pro předmětné karty, zmizeli zákazníci a nemohlo tak dojít k přepokládané personalizaci karet na straně žalobkyně. Žalobkyně byla v přímém smluvním vztahu s Wirecard, dle samostatné integrační smlouvy mezi nimi. Žalobkyně nemůže požadovat úhradu za zcela nefunkční, nedokončené výrobky. Tyto se nedají využít, nelze je uvést do oběhu, bez personalizace jsou nepoužitelné. Wirecar se snažila po žalované soudně vymáhat platbu za poskytnutí softwaru cloudové platformy pro distribuci karet, žalobu však po argumentech žalované vzala zpět. Jde o stejný případ, ale z jiné strany.

6. Žalobkyně navrhla potvrzení rozsudku. Uvedla, že všemi odvolacími námitkami se již vypořádal soud prvního stupně a žalovaná v odvolání neuvádí nic nového. Sama zopakovala, že naplnění smlouvy na dodání platebních karet mělo probíhat tak, že žalobkyně nechala vyrobit platební karty, které následně uskladnila v zabezpečeném trezoru, a pro finalizaci platebních karet bylo nezbytné, aby žalovaná dodala personifikační údaje. Za absurdní označila, že by tyto údaje měla dodat žalobkyně, která klienty žalované nezná. Skutečnost, že povinnost dodat personifikační údaje měla žalovaná a nikdo jiný, dokládá i to, že žalovaná tyto údaje dodala pro zkušební sadu platebních karet. Žalovaná setrvala na tom, že jejím smluvním partnerem byla jen žalovaná, proto skutečnost, že vydavatelem karet měla být společnost Wirecard není nijak relevantní. Soud prvního stupně tak zcela správně vyhodnotil, že žalovaná neposkytla součinnost ke splnění závazku. Žalobkyně se ztotožnila s tím, že bez personifikace jsou nepoužitelné, a vzhledem k tomu, že mají vizuální podobu dle zadání žalované, nelze je prodat třetí osobě a minimalizovat tak škodu.
7. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek na základě podaného odvolání žalované, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
8. Odvolací soud má předně za to, že rozhodnutí soudu prvního stupně je přezkoumatelné, neboť je z něho zřejmé, jak a proč soud rozhodl, což dokládá obsah odvolání i vyjádření žalobkyně, ve kterých účastníci na rozhodnutí reagují (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, sp. zn. [23 Cdo 1805/2018](#)). Odvolací soud nesouhlasí ani s tím, že by z rozhodnutí soudu prvního stupně nebylo zřejmé, které skutečnosti má za prokázané a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil. Soud prvního stupně toto podrobně popisuje v bodech 5 až 29 napadeného rozsudku. Vždy je uvedeno, co a z čeho má soud prokázáno, proč nevycházet z důkazu, který jiným důkazům odporuje. Závěr o skutkovém stavu rovněž soud prvního stupně činí, sice ne na jednom místě, ale průběžně při posuzování jednotlivých otázek, kterými se zabýval.
9. Skutkový stav zjištěný soudem prvního stupně považuje odvolací soud za dostatečný pro rozhodnutí ve věci a správné jsou i jeho právní závěry. Skutkový závěr soudu prvního stupně představuje logický a srozumitelný celek, který odpovídá provedenému dokazování a zjištěným okolnostem případu včetně zjištěné zkušební praxi smluvních stran. Nelogická a účelová je naopak obrana žalované, která srozumitelně nevysvětlila, kdo jiný než ona by měl být povinen a na základě čeho poskytovat žalobkyně potřebné personální údaje. Závěr o pasivní legitimaci žalované tudíž nebyl v odvolacím řízení zpochybněn, a to i s ohledem na ustanovení § 436 odst. 1 věty druhé o.z., kdy v případě pochybností, platí, že jedná vlastním jménem, nikoli za někoho jiného. Vzhledem k tomu, že žalovaná neposkytla potřebné personalistické údaje, nemohlo nastat prodlení žalobkyně s plněním dle § 1975 o.z., jak správně vyhodnotil soud prvního stupně. Správný je i závěr soudu prvního stupně, že žalovaná neposkytnutím součinností porušila smlouvu podstatným způsobem, a že na straně žalobkyně bylo právo odstoupit pro trvající prodlení žalované se splněním její povinnosti poskytnout potřebnou součinnost, s účinky odstoupení po marném uplynutí dodatečné lhůty ve smyslu § 1979 o. z. Odvolací soud se ztotožnil i se závěry soudu prvního stupně, které se týkají výše vzniklé škody, počátku prodlení a výši úroku z prodlení, proti kterým nebyly uplatněny žádné konkrétní odvolací námitky, a proto odvolací soud odkazuje na dostatečné odůvodnění soudu prvního stupně v bodech 46 až 49 odůvodnění napadeného rozsudku.
10. S ohledem na výše uvedené postupoval odvolací soud dle § 219 o.s.ř. a napadený rozsudek ve výroku I jako věcně správný potvrdil.
11. Soud prvního stupně však pochybil při vyčíslení náhrady nákladů řízení, když přiznal žalobkyni náklady zastoupení advokátem za 10 úkonů právní pomoci, včetně 10 paušálních náhrad. Za účelné lze však považovat jen 8 následujících úkonů právní služby: převzetí a příprava zastoupení; žaloba; písemné podání ve věci samé ze dne 20. 1. 2022, účast na jednání dne 25. 8. 2022, písemné podání ve věci samé ze dne 23. 9. 2022, účast na jednání dne 26. 1. 2023 a dne 26. 3. 2023). Za neúčelné

odvolací soud považuje písemné podání ze dne 19. 1. 2023, ve kterém se jen opakují námitky žalované již dříve uvedené, a písemné podání ze dne 5. 6. 2023 obsahující důkazní návrhy. Odvolací soud proto nákladový výrok II rozsudku změnil dle § 220 o. s. ř. tak, že výši náhrady nákladů řízení snížil na 128 243 Kč.

12. Výrok III o nákladech odvolacího řízení se opírá o § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 o. s. ř. Procesně úspěšné žalobkyni vznikly náklady za právní zastoupení advokátem ve výši odměny za 2 úkony právní služby po 10 580 Kč dle § 11 odst. 1 a. t. (vyjádření k odvolání žalované a účast u odvolacího jednání) a ve výši 5 290 Kč za 1 úkon dle § 11 odst. 3, 2 a. t. (vyjádření k odvolání žalované proti usnesení o neosvobození od soudního poplatku činěné na výzvu soudu), náhrady hotových výdajů ve výši 900 Kč (3 x 300 Kč) podle § 13 a.t. a DPH. Celková výše náhrady nákladů odvolacího řízení je 33 094 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení za podmínek uvedených v ustanovení § 237 o. s. ř. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání zkoumá dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 24. září 2024

Mgr. Jitka Stibralová v.r.
předsedkyně senátu